Pentru Legionari

Vol. I

de CORNELIU ZELEA CODREANU

- continuare -

(3)

MISCAREA STUDENTEASCÃ

10 DECEMBRIE 1922

Eram încã la Jena când, într-o bunã zi, am fost surprins de vestea cã întreaga studentime românã, de la toate universitãtile, s-a ridicat la luptã. Aceastã nebãnuitã de nimeni manifestare colectivã a tineretii românesti a fost o izbucnire vulcanicã pornitã din adâncurile natiei. Ea s-a manifestat mai întâi la Cluj, în inima acelui Ardeal care a luat pozitie ori de câte ori neamul s-a gãsit în impas, pentru ca aproape concomitent sã irumpã violent în toate celelalte centre universitare.
Într-adevãr, la 3-4 decembrie, la Bucuresti, Iasi, Cernãuti, sunt mari manifestatii de stradã. Întreaga studentime românã este în picioare, ca într-un ceas de mare rãspântie. Pentru a mia oarã, rasa aceasta, a pãmântului, amenintatã de atâtea ori în decursul veacurilor, îsi arunca tineretul în fata primejdiei pentru a-si salva fiinta. Un mare moment de electrizare colectivã, fãrã pregãtire prealabilã, fãrã discutii pro si contra, fãrã decizii luate în comitete, fãrã ca cel putin cei din Cluj sã se cunoascã cu cei din Iasi, Cernãuti, Bucuresti. Un mare moment de iluminatie colectivã ca lumina unui fulger în mijlocul unei nopti întunecoase, în care o tinerime întreagã îsi vede linia de viatã a ei si a neamului.
Aceastã linie trece luminoasã de-a lungul întregii noastre istorii nationale si continuã virtual de-a lungul întregului nostru viitor românesc, indicând calea de viatã si de onoare pe care va trebui sã mergem si noi si strãnepotii nostri, dacã voim viatã si onoare pentru neamul nostru.
Generatiile se pot aseza pe aceastã linie, se pot apropia sau îndepãrta de ea. Având putinta deci, de a da pentru neam de la maximum de viatã si onoare, pânã la maximum de dezonoare si rusine.
Câteodatã pe aceastã linie se ridicã numai indivizi izolati pãrãsiti de generatiile lor. În momentul acela, ei sunt neamul. Ei vorbesc în numele lui. Cu ei sunt toate milioanele de morti si de martiri ai trecutului si viata de mâine a neamului.
Aici nu intereseazã majoritatea, fie ea de 99%, cu pãrerile ei.
Nu pãrerile majoritãtii determinã aceastã linie de viatã a neamului. Ele, majoritãtile, se pot numai apropia sau îndepãrta de ea, dupã starea lor de constiintã si virtute sau de inconstientã si decãdere.
Neamul nostru n-a trãit prin milioanele de robi care si-au pus gâtul în jugul strãinilor, ci prin Horia, prin Avram Iancu, prin Tudor, prin Iancu Jianu, prin toti haiducii, car în fata jugului strãin nu s-au supus, ci si-au pus flinta în spate si s-au ridicat pe potecile muntilor, du când cu ei onoarea si scânteia libertãtii. Prin ei a vorbit atunci neamul nostru, iar nu prin „majoritãtile" lase si „cuminti". Ei înving sau mor: indiferent. Pentru cã atunci când

mor, neamul trãieste întreg din moartea lor si se onoreazã din onoarea lor.Ei strãlucesc în istorie ca niste chipuri de aur care, fiind pe înãltimi, sunt bãtute în amurg de lumina soarelui, în timp ce peste întinderile cele de jos, fie ele cât de mari si cât de numeroase, se asterne întunericul uitãrii si al mortii. Apartine istoriei nationale nu acela care va trãi sau va învinge - cu sacrificarea liniei vietii neamului - ci acela care, indiferent dacã va învinge sau nu, se va mentine pe aceastã linie.
Ea este predeterminatã în întelepciunea lui Dumnezeu; ea a fost vãzutã în ziua de 10 decembrie, de studentii români. Si în aceasta stã valoarea zilei: o întreagã tinerime româneascã a vãzut lumina.
La 10 decembrie, delegati din toate centrele se adunã la Bucuresti, îsi fixeazã în zece puncte ceea ce au crezut cã formeazã esenta miscãrii lor si se declarã greva generalã pentru toate universitãtile, cerându-se realizarea acestor puncte. Nu este 10 decembrie mare prin valoarea formulãrii care s-a fãcut atunci, dupã cât au putut delegatii formula din esenta adevãrului care frãmânta sufle tul întreg al studentimii române. Este mare prin miracolul trezirii acestei tinerimi la lumina pe care a vãzut-o sufletul ei. Este însemnatã ca zi a hotãrârii. A hotãrârii la actiune, a declarãrii rãzboiului sfânt, care va cere acestei tinerimi române atât a tãrie de suflet, atâta eroism, atâta maturitate, atâtea jertfe cunoscute si necunoscute, atâtea morminte! 10 decembrie 1922 cheamã tineretul pãmântului acesta la un mare examen.
Nici cei din Bucuresti si nici eu care eram departe si nici altii, care poate erau copii prin liceu, dar care astãzi lâncezesc adânc în închisori sau dorm sub pãmânt, n-am crezut cã ziua aceasta ne va purta prin atâtea primejdii si ne va aduce atâtea lovituri si atâtea rãni în lupte pentru apãrarea tãrii noastre.
La Bucuresti, Cluj, Iasi si Cernãuti, izbucniri formidabile ale maselor studentesti, care, conduse de puterea lor de intuitie, - accentuez: nu de conducãtori - se îndreaptã spre dusman. Ele vizeazã în primul rând presa jidãneascã: „Adevãrul", „Dimineata", „Mântuirea", „Opi nia", „Lumea", focare de infectie moralã, de otrãvire si zãpãcire a românilor.
Se îndreaptã pentru a le distruge, dar si pentru a arãta poporului român primejdia primei linii inamice, fatã de care el va trebui sã fie în gardã. Manifestatia contra presei înseamnã: declararea ei de dusmanã a intereselor nationale si prin aceasta atragerea luãrii aminte a românilor de a nu se lãsa indusi în eroare., orbiti sau condusi de presa scrisã de jidani sau de românii jidãniti.
Presa aceasta atacãideea religioasã la români, slãbindu-le astfel rezistenta moralã si rupându-le contactul cu Dumnezeu.
Presa aceasta împrãstie teorii antinationale, slãbindu-le credinta în natiune si rupându-i de pãmântul tãrii, de dragostea pentru el, pãmânt care în toate timpurile a fost îndemn la luptã si sacrificiu.
Presa aceasta prezintã fals interesele noastre românesti, dezorientând si îndreptând pe români pe linii opuse intereselor nationale.
Presa aceasta înaltã mediocritãtile si oamenii capabili de coruptie pentru ca strãinul sã-si poatã satisface interesele lui si coboarã valorile morale care nu se vor preta a face servicii iudaismului si intereselor acestuia.
Presa aceasta otrãveste sufletul neamului, dând zilnic si sistematic publicitate crimelor senzationale, legãturilor imorale, avorturilor, aventurilor.

Presa aceasta omoarã adevãrul si slujeste minciuna cu perseverentã diabolicã, întrebuinteazã calomnia ca armã de distrugere a luptãtorilor români.
De aceea un român trebuie sã fie atent când citeste o foaie jidãneascã, stând în gardã fatã de fiecare cuvânt care nu e la întâmplare aruncat si cãutând a descifra planul iudaic cu care el a fost scris. Asupra acestor chestiuni voieste miscarea studenteascã sã atragã luarea aminte a tuturor românilor, atunci când ea se îndreaptã cãtre red actiile jidãnesti, declarându-le vrãjmase ale poporului român.
Am accentuat cã izbucnirile formidabile ale maselor studentesti erau conduse de puterea lor de intuitie si nu de conducãtori. Pentru cã e usor ca cineva sã îndrepte câtiva indivizi cãtre casa cuiva, pentru a-i face manifestatie ostilã. Când însã marile multimi se îndreaptã cu ostilitate, din porunca instinctului lor, cãtre cineva, acela este condamnat fãrã apel ca vrãjmas national.

NUMERUS CLAUSUS

În timpul luptelor studentesti trece din gurã în gurã formula „numerus clausus". Dar nu ca o formulã salvatoare, cãci masele nu dau formule, ci indicã primejdii.
„Numerus clausus" însemneazã cã marea primejdie jidãneascã stã în numãr, mai cu seamã în numãr, pe care nu-l mai putem suporta nici în scoli, nici în comert, nici în industrie, nici în profesiunile libere. „Atentie la numãr", voieste sã spunã „numerus clausus", cãci el trece peste puterile noastre de rezistentã nationalã si dacã nu luãm mãsuri, murim ca neam.
Atâta valoare are aceastã formulã. Sau, dacã voiti, ca mãsurã salvatoare, are valoarea unei formule de urgentã, de primã îngrijire necesarã, dar cu totul insuficientã pentru vindecarea boalei. „Numerus clausus", în sine, însemneazã: limitarea numãrului jidanilor în scoli, profesiuni libereetc. Pânã la ce numãr limitare? Pânã la proportia dintre numãrul tuturor jidanilor fatã de acela al românilor în cuprinsul României. Adicã, dacã în România sunt 15 milioane de români si 3 milioane de jidani, proportia este de 20%. Dupã formula „numerus cl ausus" jidanii urmeazã sã fie admisi în scoli, medicinã, barou etc., în proportie de20%.
„Numerus clausus" însemneazã limitarea numãrului jidanilor pânã la proportia dintre numãrul lor si numãrul total al românilor.
„Numerus clausus" este numai o formulã de repartitie a jidanilor în sânul natiilor, dar nu o formulã de rezolvare a problemei.
Aceastã formulã nu rezolvã aproape nimic, cãci ea se ocupã de respectarea proportiilor, dar nu atacã proportia în sine. Dacã jidanii sunt 3 milioane, îi lasã 3 milioane. Mai ales nu se ocupã din cauza acestei proportii si nu aratã mijloacele prin care s-ar putea micsora aceastã proportie, adicã nu cuprinde în sine mijloacele de rezolvare a problemei jidãnesti.

PROBLEMA JIDÃNEASCÃ
NUMÃRUL JIDANILOR

Numãrul mare al jidanilor ridicã o serie de probleme:

1.Problema pãmântului românesc;
2.Problema oraselor;
3.Problema scolii românesti si a clasei conducãtoare;
4.Problema culturii nationale.

Toate acestea sunt tratate impecabil de profesorul A. C. Cuza în scrierile sale: „Poporatia", „Nationalitatea în artã", „Articole", „Discursuri parlamentare", „Curs de economie politicã". Cele ce sustin mai jos apartin în esentã gândirii profesorului Cuza. Numãrul jidanilor din România nu se cunoaste exact. Pentru cã statisticile încercate au fost fãcute cu cea mai mar lipsã de interes de cãtre politicienii români, pentru a-si ascunde opera de trãdare nationalã si pentru cã jidanii de pretutindeni fug de adevãrul statisticii. Un proverb spune: „Jidanul trãieste din minciunã si moare în contact cuadevãrul". De altfel, multã vreme, Directorul Statisticii Statului din Ministerul de Finanta era Leon Colescu = Leon Coler.
http://www.miscarea.net/p3.html